

"ERC vol ser un partit de govern"

Josep-Lluís Carod Rovira, reelegit secretari general d'ERC encara no fa un mes, defensa un partit amb voluntat de governar. Per això, el líder independentista planteja un discurs obert a sectors socials diversos que vulguin construir l'anomenada 'esquerra nacional'.

JORDI PLAY

"ERC no regala la paraula independència a ningú, perquè nosaltres som l'únic partit que s'ha presentat amb aquesta proposta en unes eleccions."

Després de l'èxit del XXII Congrés Nacional d'ERC a Girona, el reelegit secretari general de la formació independentista, Josep-Lluís Carod Rovira, diu que ara toca passar dels discursos a la realitat. Esquerra s'ha configurat davant l'opinió pública, en paraules seves, com "un partit estable, fort i tranquil", adjectius que fins fa poc semblaven negats a una formació acostumada a les divisions internes. Des del Congrés de Girona la formació ha expressat una clara voluntat de ser decisiva en el pròxim govern de la Generalitat de Catalunya i per això presenta un discurs renovat que vol atreure sectors de la societat catalana que fins ara no li han donat suport.

—A quins sectors es vol obrir ERC?

—Creiem que hem d'incorporar a Esquerra Republicana de Catalunya tots els sectors que es diuen sobiranistes, més enllà de l'independentisme clàssic, i tots els que continuen fent plantejaments federalistes, però amb voluntat de futur, emmarcats en el context de la Unió Europea. Tota aquesta gent hauria de tenir cabuda a Esquerra Republicana, altrament el món de l'independentisme clàssic, d'esquemes tradicionals, té un sostre determinat.

—Al Congrés de Girona vau expressar una clara voluntat de govern...

—Aquesta voluntat només és possible quan tens vocació de majoria. En aquest moment, Esquerra entén que és l'única força amb un marge de maniobra real respecte a les dues altres forces al voltant de les quals es poden configurar majories, Convergència i Unió i PSC. Som imaginables amb els uns o amb els altres, o amb tots dos alhora, ja que recollim els aspectes millors de totes dues propostes: la bandera del plantejament nacional, que fa CiU, i la bandera del progrés que fa el PSC. Nosaltres fem de les dues banderes, una de sola.

Però una altra gran aportació que hem fet en el congrés és que, a ERC, no solament hi han de cabre totes les persones que se senten nacionalment catalanes, sinó també les persones procedents de la immigració que se senten espanyoles d'origen, però que també volen compartir la seva nova adscripció nacional catalana. De la mateixa manera que ningú no ha gosat demanar als exiliats catalans argentins que, pel

fet de fer-se argentins, deixessin de sentir-se catalans.

—*Els nous plantejaments d'ERC no poden interpretar-se com un aigualiment de l'independentisme?*

—Crec que un partit polític seriós és aquell que fa propostes pensant en la majoria de la gent. I em penso que una part molt important de la societat catalana és així. No crec pas que el que diem sigui incompatible amb un projecte final d'una Catalunya sobirana, en la Unió Europea. El que no podem fer és tenir un projecte polític sense gent, sense majoria, o contra la gent i contra la majoria.

—*Darrerament es parla de conceptes tals com sobirania, independència, autodeterminació, federalisme, sobirania compartida..., que varien segons qui els utilitza. Amb quin us quedeu?*

—Doncs amb tots, perquè tots són compatibles i complementaris... Jo sóc independentista, en el sentit que vull una Catalunya independent en el marc europeu, tan independent com ho siguin països com ara Dinamarca o el Luxemburg.

Esquerra no regala la paraula independència a ningú, perquè nosaltres som l'únic partit que s'ha presentat amb aquesta proposta en unes eleccions. Tenim un fundador que es diu Francesc Macià, que és l'independentista més important de nivell internacional que hagi donat mai aquest país. Som el partit que ha fet els únics gestos de sobirania política d'aquest segle XX (el 14 d'abril, el 6 d'octubre, la sobirania *de facto* durant la guerra civil...) i venim del món del federalisme republicà. De fet, els independentistes i sobiranistes d'avui, som els federalistes dels anys 30. L'estat que volem per a Catalunya, el volem federar amb la resta d'estats europeus.

—*ERC denuncia el dèficit fiscal de Catalunya respecte a Europa, a banda el que té amb l'estat espanyol. Brussel·les pot acabar essent un "enemic", a més de Madrid?*

—Crec que no s'ha de plantejar en termes de "enemics". Catalunya és patrocinadora d'Europa, com Alemanya, però, dels alemanys, tothom ho sap. En canvi, la nostra marca publicitària no apareix enlloc. Els estats reparteixen els ajuts per criteris interns. Catalunya és així una regió rica en el marc d'un estat pobre. Però, en canvi, si Catalunya fos un estat sobirà, la meitat de les comarques tindrien ajuts directes perquè no arriben a les mitjanes europees. Aquest és un nou argument en favor de la sobirania dins el marc europeu.

—*Heu deixat clar que teniu voluntat de govern. No us fa una certa por que l'electorat us pugui passar factura d'una possible negociació amb CiU?*

—Quan plantegem la necessitat de canvi, volem dir

un canvi de les regles del joc i dels jugadors, que hi ha hagut aquest darrers vint anys, és a dir: Jordi Pujol i Pasqual Maragall. Per tant, el canvi se situa fora de Convergència i del PSC, i seria possible si una força de les característiques d'ERC tingués un paper decisiu en la configuració de majories governamentals. No es poden deixar CiU en mans del PP, ni el PSC en les del Foro Babel. L'única garantia que això no passi és reforçant el canvi que representa ERC.

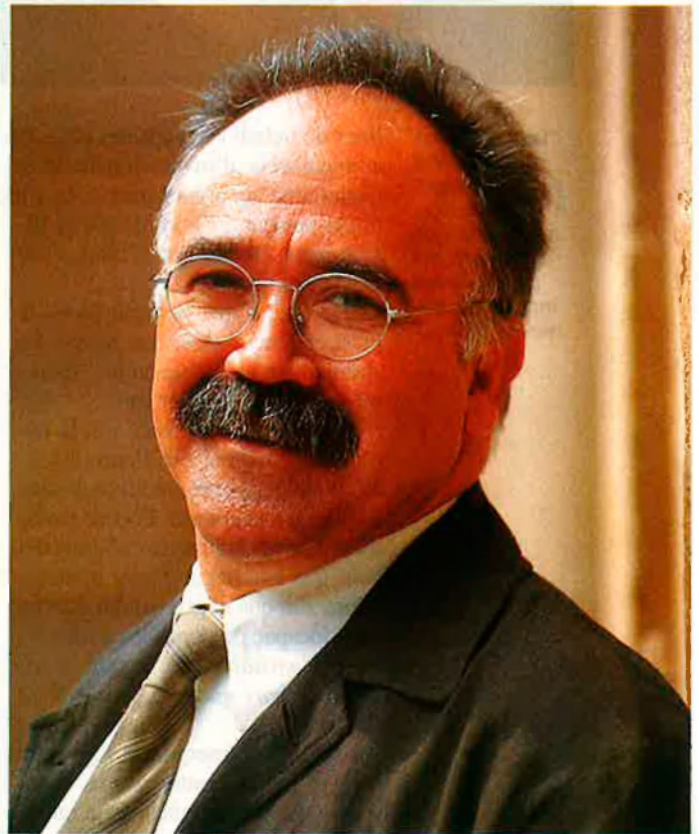
Avui, que ja som partit de govern en més d'un centenar de municipis catalans, volem ser-ho també al govern de la Generalitat, si es donen les condicions necessàries.

—*Quines són aquestes condicions?*

—Es la gent qui ha de parlar abans que nosaltres, expressant a través del vot quina correlació de forces vol

JORDI PLAY

"El canvi és fora de CiU i del PSC i seria possible si una força com ERC tingués un paper clau en la formació de majories de govern. No es poden deixar CiU al PP, ni el PSC al Foro Babel. La garantia que això no passi està a reforçar el canvi que ERC representa."

que hi hagi al Parlament de Catalunya. I a partir d'aquí, programes sobre la taula.

—*Quins són els punts irrenunciables que exigiríeu tant a Pujol com a Maragall?*

—Entenem que el primer punt que ha d'incorporar el pròxim govern és el canvi del sistema de finançament. És una condició inexcusable per a plantejar-nos una majoria estable de govern.

—*Això vol dir que, si ERC formés part d'un nou govern de coalició, el nou govern plantejaria com a prioritat el canvi del sistema de finançament?*

—Evidentment, però no solament aquest punt. Això vol dir disposar d'un servei públic català potent, de qualitat i eficaç, que repercuteixi en la sanitat, l'educació i l'habitatge, que juntament amb la creació de

"El primer punt que ha d'incorporar el pròxim govern és el canvi del sistema de finançament. És una condició inexcusable per a plantejar-nos una majoria estable de govern."

JORDI PLAY

"Les indústries culturals del país han hagut d'anar a buscar a fora allò que el govern del país ha estat incapaç de donar-los a dins."

llocs de treball són aspectes clau. Un altre factor és la conveniència d'institucionalitzar la presència de la Generalitat als organismes de la Unió Europea. Si no hi ets present a l'hora de parlar directament d'allò que t'afecta, no existeixes.

I res d'això que hem dit no és la independència! Això no ho és! És simplement el que tenen les Açores o Madeira, posem per cas.

Uns altres punts bàsics són la necessitat d'higienitzar l'administració pública i la promoció de les indústries de la cultura. Podem parlar d'exili de les indústries culturals del país, que han hagut d'anar a buscar a fora allò que el govern del país ha estat incapaç de donar-los a dins.

—*És inevitable que sempre hi hagi rebombori quan es parla de la llengua?*

—Hi ha un desequilibri legal que sempre jugarà contra nostre. L'essència de la democràcia és la igualtat davant la llei. I el català i el castellà no es troben en situació d'igualtat davant la llei.

Un altre factor és de caràcter sociològic, i és la incapacitat del govern de la Generalitat de crear al llarg de divuit anys una situació pública de prestigi i de valoració social per a la llengua. No han estat capaços no solament de convèncer els sectors empresarials que els són a prop, sinó tampoc els que militen en el seu propi partit.

—*Aquests dies s'ha fet públic l'acord del Consell Valencià de Cultura sobre la unitat de la llengua. Quina valoració en fa ERC?*

—El tema de la llengua al País Valencià no és científic ni filològic, és polític. Per tant, s'ha adoptat un acord polític amb una resolució enfiligranada per re-

ferir-se a la identitat lingüística. Potser hem passat massa temps parlant de la qüestió dels noms, mentre anava avançant la castellanització lingüística i cultural, sobretot al País Valencià. Una altra cosa serà veure qui acaba configurant aquest organisme que haurà de tenir cura de la normativa. Si són filòlegs que han estudiat en universitats, no ha d'haver-hi problema, perquè acabaran servint-se de criteris de racionalitat científica. Si hi van polítics sense base científica, pot passar qualsevol cosa.

—*Amb Iniciativa per Catalunya, un partit teòricament pròxim, sempre hi ha hagut un relació difícil. Quan sembla que comença a haver-hi sintonia, de cop tornen a saltar espurnes. Ara us retreuen que us acosteieu massa a CiU...*

—Jo he defensat, pensant en el futur, que de la mateixa manera que a Catalunya hi ha, del centre cap a la dreta, dues formacions —una que fa política en clau nacional i una altra en clau estatal, Convergència i Unió i el PP—, per l'espai polític del centre cap a l'esquerra, hauria d'haver-hi dues expressions político-electoral, progressistes i d'esquerra, que la gent pogués triar entre política d'esquerres en clau nacional o en clau estatal. Això no significa que sobrin sigles, només que

s'hauria de treballar, en aquesta direcció, pensant en el futur, per aquesta esquerra nacional... En aquest model, ERC hi cap del tot i, sense cap mena de dubte, serà el catalitzador d'aquesta esquerra nacional. Personalment m'agradaria que hi pogués cabre una Iniciativa per Catalunya que anés evolucionant en aquesta direcció. També crec que hi tenen lloc persones a títol individual que en aquests moments fan servir el PSC o Convergència de referents. I encara més, tota la gent que, ja fa molts anys, s'està a casa, cansada de veure com l'autonomisme és una proposta ja esgotada, o que se sent desenganyada de les pràctiques habituals de les esquerres tradicionals quan arriben al poder.

—*Aquestes paraules sovint són enteses des d'Iniciativa com un intent d'ERC de fagocitar-la.*

—No, perquè jo dic que ERC hi cap íntegrament, en aquesta esquerra nacional, i que m'agradaria que IC evolucionés en aquesta direcció d'esquerra nacional. Un dia o altre Iniciativa haurà de decidir si aposta, no pas per ser fagocitada per ningú, sinó per construir, colze a colze amb ERC, una esquerra nacional forta o bé si aposta legítimament per una altra opció. Però no hi ha gaires opcions més a triar. I a mi, m'agradaria que emprengués el camí de crear, juntament amb nosaltres, una esquerra nacional forta que serà el referent de govern fonamental de les primeres eleccions del segle XXI.

"M'agradaria que IC emprengués el camí de crear, juntament amb nosaltres, una esquerra nacional forta que ha de ser el referent de govern fonamental de les primeres eleccions del segle XXI."

Enric Rimbau